

De leverer markedsmæssige tjenester, hvis de enten hovedsagelig finansieres af husholdningerne og/eller private forsikringselskaber, eller — såfremt de leverer tjenester til det offentlige til økonomisk signifikante priser — hovedsagelig finansieres af det offentlige.

Hvis de derimod ikke leverer markedsmæssige tjenester, skal de henregnes til sektoren offentlig forvaltning og service.

De rentefrie lån fra delstaterne til sygehusene skal — såfremt de østrigske offentlige sygehuse er institutionelle enheder, som leverer markedsmæssige tjenester — behandles på følgende måde:

- Hvis finansieringen er en ensidig transaktion, dvs. hvis der ydes lån uden sandsynlighed for, at lånet tilbagebetales, skal den behandles som en kapitaloverførsel.
- Hvis finansieringen indebærer en tilbagebetaling til det offentlige på basis af en lånekontrakt (dvs. at tilbagebetalingsdatoen er nævnt udtrykkeligt), og der er en klar sandsynlighed for, at lånet tilbagebetales, skal den behandles som et lån. Den potentielle rente på lånet, som der gives afkald på, kan dog betragtes som et statstilskud for levering af tjenesterne.

Hvad angår overdragelse af ejendom til statens ejendomsselskab (BIG), gælder følgende i henhold til principperne i ENS 95:

- Hvis størstedelen af BIG's aktiviteter vedrører levering af tjenesteydelser til enheder inden for det offentlige, skal selskabet henregnes til sektoren offentlig forvaltning og service.
- Hvis BIG hovedsagelig lejer/leaser uden for det offentlige, skal selskabet behandles som et ikke-finansielt selskab.

Den endelige beslutning om klassificeringen af BIG vil dog først blive truffet, når Eurostat har aflagt besøg hos Østrigs centrale statistiske kontor.

(2001/C 364 E/272)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2123/01
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: Gennemførelse af fællesskabsretten i medlemsstaternes lovgivning

Ifølge den halvårige »resultattavle«, som Kommissionen har offentliggjort, er der tale om betydelige forsinkelser i gennemførelsen af fællesskabslovgivningen i medlemsstaterne. 11 % af den vedtagne fællesskabsret er nemlig ikke blevet omsat i medlemsstaternes nationale lovgivning inden for de fastsatte frister, mens kun tre medlemsstater (Sverige, Danmark og Finland) synes at opfylde den forpligtelse til at gennemføre 98,5 % af fællesskabsretten i den nationale lovgivning inden 2002, der blev indgået på topmødet i Lissabon. Ifølge erklæringerne fra kommissær Bolkestein risikerer — i aftagende rækkefølge — Grækenland, Frankrig, Det Forenede Kongerige, Østrig og Tyskland ikke at nå målet med gennemførelse af fællesskabsretten inden marts 2002.

På baggrund af ovenstående oplysninger bedes Kommissionen besvare følgende: Anser Kommissionen Portugals fremgangsmåde med at udnævne en person, der udelukkende skal være ansvarlig for gennemførelsen af fællesskabslovgivningen i den nationale lovgivning, for effektiv, og har Kommissionen til hensigt også at foreslå de andre medlemsstater at følge en lignende strategi med henblik på at nå de mål, der blev fastsat på topmødet i Lissabon?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. september 2001)

Det henhører under medlemsstaternes kompetence at afgøre, hvordan de i praksis vil gennemføre fællesskabslovgivningen i national ret. Nogle medlemsstater, f.eks. Portugal, Sverige og Luxembourg, har udnævnt nationale gennemførelseskoordinatorer, som har ansvaret for, at der tages skridt til rettidigt at gennemføre fællesskabslovgivningen. Resultattavlen for det indre marked fra maj 2001 viser, at disse medlemsstater har nedbragt deres gennemførelsesunderskud. Sveriges underskud på 0,5 % er det laveste i

alle medlemsstaterne. Luxembourg og Portugal er med underskud på henholdsvis 2 % og 2,7 % rykket fire pladser op i den generelle rangfølge, siden de udnævnte en national gennemførelseskoordinator.

Kommissionen tilskynder til udveksling af bedste praksis i forbindelse med gennemførelse af fællesskabslovgivningen i national ret som f.eks. udnævnelse af gennemførelseskoordinatore og/eller regelmæssig rapportering til de nationale parlamenter af de opnåede fremskridt, navnlig gennem det Rådgivende Udvalg for det Indre Marked. Kommissionen forventer, at medlemsstaterne overvejer disse muligheder som led i deres indsats for at nå målet for foråret 2002 på 1,5 %, som blev fastsat af Det Europæiske Råd.

(2001/C 364 E/273)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2164/01
af Colette Flesch (ELDR) til Kommissionen

(19. juli 2001)

Om: Bruxelles: Europas hovedstad?

Ifølge pressemeddelelser har den belgiske premierminister og formanden for Kommissionen tilrettelagt et møde, hvor Bruxelles rolle som Europas hovedstad vil blive drøftet.

1. Er formandens initiativ resultatet af en afgørelse, som Kommissionen har truffet?
2. I bekræftende fald, mener Kommissionen, at det er dens opgave at tage initiativ i et spørgsmål om hjemsted, hvor den tager parti for Bruxelles, og kan den begrunde sin holdning?
3. I benægtende fald, skal dette skridt betragtes som et personligt initiativ fra formanden for Kommissionen?
4. Er formanden rede til på samme måde at tage initiativ til fordel for Luxembourg og Strasbourg?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(31. juli 2001)

Romano Prodi, Kommissionens formand, har ganske rigtigt deltaget i det initiativ, det ærede medlem omtaler. Initiativet lå i forlængelse af erklæring nr. 22, der er tilknyttet Nice-traktaten, vedrørende de steder, Det Europæiske Råd mødes. Kommissionen skal minde om, at det i erklæringen anføres, at fra 2002 holder Det Europæiske Råd ét møde i Bruxelles under hvert formandskab. Når Unionen får atten medlemmer, skal alle Det Europæiske Råds møder holdes i Bruxelles.

Overvejelserne i forbindelse med dette initiativ, som Verhofstadt og Prodi stod bag, var af rent intellektuel art og tog sigte på at understrege Bruxelles' image og rolle i lyset af Det Europæiske Råds erklæring; hensigten var ikke at rokke ved de i EF-traktaten fastlagte hjemsteder for institutionerne.

Det sidste spørgsmål er derfor meningsløst.

(2001/C 364 E/274)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2226/01
af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen

(18. juli 2001)

Om: Tobaksdirektivets artikel 7

Kan Kommissionen bekræfte, at cigaretter, der eksporteres ud af EU, også er omfattet af det forbud mod varebeskrivelser, som gælder for cigaretter af normal længde?